

«КОПАЙ, ЗАЙЧИКУ, КОПАЙ!»

розвивати легко
де знайти час для розвитку
тварини на зеленому тлі й собака на сірому асфальті

Якось на майданчику, гуляючи зі своєю дитиною, я випадково стала свідком розмови двох мам. Мами стояли кроків за два від мене, а їхні дітки разом з моїм сином копали пластмасовими совочками пісок, що ще не зовсім відтанув після зими. Одна мама скаржилася на катастрофічний брак часу для занять з дитиною, а інша співчутливо хитала головою на знак згоди.

— Поки все попереш, приготуєш — дивись, і день минув, — сумно зітхнула перша мама, далі обернулася до дитини, аби нагадати про свою присутність: — Копай, зайчику, копай! — і повернулася до розмови з приятелькою.

— Літо попереду, а влітку знову не до занять...

— Та які там улітку заняття? Краще хай більше гуляє надворі. Хоч якась користь для здоров'я, — захитала головою друга мама.

— Ось восени вона в мене в садочок піде, там і розвиватимуть. У садочку з дітьми педагоги займаються.

— А ми не підемо в садочок. Школу розвитку для свого шукатиму.

— Та годі тобі! Головне, аби в голові щось було, а розвивати можна й потім. Копай, зайчику, копай.

Дівчинка-«зайчик» задивилася на песика, який простягнувся на острівці сухого асфальту. Песика розморило весняне сонечко, він поклав голову на простягнені лапи й ліниво спостерігав за нахабними горобцями, які тягали крихти хліба просто в нього з-перед носа. А мами теревенили й далі:

— Я тут картки купила за якоюсь там системою, забула, як називається. На картках усілякі тваринки й пташки на різному тлі. Там відразу видно, хто з

якої групи. Тваринки — на зеленому, пташечки — на блакитному. Тільки знову цей клятий брак часу. Це ж треба знайти хвилинку, щоб сісти, картки ті розкласти, усе їй пояснити. Тут цілий день у такій круговерті, сама знаєш. Копай, зайчику, копай!

Дівчинка-«зайчик» опісля маминого нагадування відволіклася від спостережень за песиком і горобцями, які, нехтуючи логіку карток, чудово почувалися на сірому асфальті, що виступив з-під підталого снігу, та знову взялася до копання. Яскравий пластмасовий совочок занурився в ямку, зачерпнув пісок. Піску виявилось небагато. Докопавши до асфальту, дівчинка заходилася копати поряд, не рухаючись із місця. Круг неї було вже чотири ямки.

Цікаво, чи знає «зайчик», що викопала вже аж чотири ямки? Яка з тих ямок глибша, яка ширша, яка з них найбільша? Якого кольору в неї совочок? Якого кольору відерце? А відерце у хлопчика, який бавиться поряд? У кого з них більше відерце? Як звуть того хлопчика? А он того, який теж копає біля них? Скільки років тим дітям? Хто з них старший? Чий то песик? Чому пташки крадуть у нього хліб? Чи знає дівчинка, що ті спритні галасливі пташечки називаються горобцями, а ті, що більші, — голубами? Чимало могла б розповісти їй мама. Та мама під час прогулянки розповідає іншій тьоті про те, що не має часу для занять з дитиною, і її в цьому цілком підтримують. «Копай, зайчику, копай!..». Мама сподівається на садочок — «там педагоги», тьотя радить мамі, у яку школу раннього розвитку краще водити дитину з перших днів осені. А попереду ще ціле літо.

Літо, однак, не привід, аби відкладати розвиток дитини до осені. Тим паче, що для розвитку зовсім не потрібні спеціальні посібники, особливі методики, сучасно обладнані класи та навчені розвивати малюків педагоги: це можуть бути мама, тато, бабуся чи няня. І тоді кожна прогулянка розвиватиме дитину. Достатньо присутності зацікавленого дорослого.

ЗВИЧАЙНА ПРОГУЛЯНКА, ЯКА РОЗВИВАЄ

розвивати легко
дитяча увага від дрібної моторики до розвитку логіки
на березі калюжі

*Один, два, три, чотири, п'ять,
Ми удвох йдемо гулять!*

Саме «один», а не «раз», як у лічилочках. Тому що правильно — «один». Тому що цифра називається одиницею.

* * *

Ми із сином удвох рахуємо сходинки, коли підіймаємося нагору спускаємося. А позаяк живемо на четвертому поверсі, то за один спуск (або сходження) шість разів рахуємо до дев'яти. Щоразу весело дивуємося, долаючи наступний поверх: «Ти диви, знову дев'ять сходинок! Усього дев'ять! Скрізь по дев'ять!». І доходимо висновку, що скрізь однакова кількість сходинок. Рахувати до дев'яти в два роки? Залюбки! Якщо це весело, то зовсім не складно, навіть, навпаки, дуже цікаво. Щоб рахунок у дитячій голівці